

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Landevejssalmer

Citation: Drachmann, Holger: "Landevejssalmer", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 478. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57565/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Med Varsko bag Damperens Jernhæt
 I Midnattens Dejlighed:
 Og hører Du Kedelen grynte
 Her dybt under Dækkets Bro,
 Som var den et Vildsvin, der vilde
 Rive isønder os to? —
 „Vel hører jeg Vilddyret grynte
 Bag skrøbelig Plankeværns Bro,
 Men om vi saa slynges i Havet,
 Nirwana har Rum for os to!“ —

Der leger en Sang gennem Luften.
 Fra Dybet fornemmer vi den,
 Hvor Tang-Skoven skilt ad ved Roden
 I Kronen forenes igen;
 Og Kronerne øjner en Sølvstrøm,
 Som bærer den mørke Kano
 Vuggende tyst over Floden
 Til Templet, som rejstes for to. —
 Ak, Elskede, kender Du Floden
 Og ser Du den mørke Kano? —
 Den glider med os, vi, som søger,
 Nirwana! din evige Ro! —

Landevejs-Salmer.

I

O Mo'r, vor gamle Mo'r!

Din Dug er atter bredt paa Jord,
 Dit Krus er atter fyldt —
 Og atter bænket ved dit Bord
 Jeg lægger Stav og Rejsebylt
 Og glemmer, hvad der blev forskyldt,
 Og bøjer mig og kysser Dig —
 O Mo'r, vor gamle Mo'r!
 Og knuger Du mig i din Favn
 Og nævner mig ved Sønnenavn:
 Saa føler jeg, hvor stærk, hvor stor,
 Hvor vennesæl, hvor fordomsfri,
 Hvor rig Du er, o Mo'r!

Den, som mod Kundskab hungrer hedt,
 Du rækker mild din Bog:
 Den, hvem det alt er lige fedt,
 Fordi han blev et sølle Skrog,
 Hvem ingen ænsrer i hans Krog,
 Ham skjuler Du i Skyggen dér
 Hvor Orm og Orm er et!
 For Dig blev Tyv og Skøge ej
 Hint Skræmselssyn paa Godtfolks Vej:
 Du ammed op hvert lidet Nor,
 Og sæler det sig til, saa har
 Du Linnedsvøb, o Mo'r!

Din Lovbog skal ej ændres om
 Hvert halve hundred Aar;
 Din Formel er ej kold og tom:
 Din Ting-Stav stedse plantet staar,
 Og kranses baade Høst og Vaar,
 Og vinker os og trøster os
 Mod Menneskenes Dom!
 Dit Smil er bredt, din Graad er blød,
 Den falder i dit eget Skød:
 Og vidt Du spreder Rosers Flor
 Ud over Graven, som vi grov
 Os selv --- vor egen Mo'r!

Lad Øjet op fra „Støvets“ Jord
 Til Himlens Telttag se:
 Her i dit Telt er dækt vort Bord,
 Og huser Hjertet Angst og Ve,
 Saa gemmer Ranslen Kniv og Ske;
 Vi bænker om din Fri-Disk os
 Og langer til — o Mo'r!
 Vel fik vi Brev som Vandringsmand,
 Men række Himlen, hvo som kan:
 Vi bliver her paa denne Jord,
 Forgaar med Dig, staar op med Dig,
 O Mo'r, vor gamle Mo'r!

II

Støvskyer stiger for hvert et Skridt.

Støvskyer stiger for hvert et Skridt,
Og Solen paa Ryggen bager —
Jeg holder med mine Tanker Trit
Og passer mine egne Sager.

Hvem andre skulde vel passe dem?
De kan baade tynge og trykke,
Men mødig og støvet jeg naa'r vel frem
Før Solen gaar bort med min Lykke.

Og synker Du Sol i et knitrende Baal
Bag Vestens flammende Høje,
Jeg har vel endnu i Mærket et Maal,
Vil vove derfor min Trøje.

Fordybet i mine Tanker jeg gaar,
Jeg lader mig bage og stege —
I Solen jeg ser et gyldenrødt Haar
Og Kinder saa lysende blege.

Om disse Kinder jeg nynner en Sang
Og digter et Kvad til de Lokker —
Og slider jeg op Koiurnen en Gang,
Jeg digter endda paa Sokker.

III

Hvad vil de Mennesker? hvad vil de Masker?

Hvad vil de Mennesker? hvad vil de Masker?
Hvad vil jeg dem? Hvem spørger vel derom!
Igennem Grus, igennem Støv jeg trasker;
Min Fod er let — min Ransel den er tom!

Først smed jeg ud, hvad lettest kan undværes,
Og det var meget, det var næsten alt.
Jeg gemte det, hvorpaa der længe tæres:
Det daglig' Brød — og saa en Haandfuld Salt.

Og jeg fik røde, friske Kinder atter,
Og Hvilten fandt jeg sød, hvor jeg den fandt;

Jeg kunde le igen — le med den Latter
Som Fuglens høje, klingrende Diskant.

Men ganske vist, naar jeg mod Aften bøjed
Mit Hoved under Skovens stille Tag,
Saa spored jeg en Kende vaadt i Øjet —
Naa! le bestandig er ej nogens Sag!

Det var vel Aftnens Dug — de klare Taarer,
Som Jorden fælder paa sit eget Bryst;
Men dette Salt er ej af det, som saarer:
Jeg græd mig glad ved Nattergalens Røst!

Den staar med Folkeviserne i Klasse:
De griber ved en evig Poesi,
Og de kan sættes paa en Lirekasse —
Naturens Hjerter bæver dog deri!

IV

Jeg beder ej om det daglige Brød.

Jeg beder ej om det daglige Brød —
Det kan man dog skaffe sig selv til Nød.
Ingen suiter saa næmt ihjel —
Indstiftet blev jo den „hellige Gæld“.

Ved *den* er jeg rig i min fattige Stads,
Tør friste en Dunhed og vove en Spas;
Og kunde Vorherre til Vandreren se,
Han saa' ham paa en Gang græde og le:

Thi Ormen, som kryber ad Vejen hen,
Han har dog et Steds sig en Hjertensven;
Og Sneglen, som hytter sig i sit Hus,
Kan drikke sub rosa en Eiskovsrus.

Og Vandreren, tynget af Byrder og Fejl,
Er han ej som Orm, er han ej som Snegl?
Han beder for *andre*, som lider Nød;
Saa hugger han selv sig det daglige Brød.

V

En Betler jeg mødte; han bad om en Skærv:
 En Betler jeg mødte; han bad om en Skærv:
 „Ak, Tiden er ond for Haandens Erhverv!“
 Jeg rakte ham Haanden; han greb den og saa'
 Opmærksomt paa Aarerne, store og blaa.

„Dit Liv blir stakket; din Tid er kort!“
 Jeg gav ham en Skærv; saa humped han bort.
 I sydende Ildstrømme Sofen sank,
 Og dér stod Maanen saa kold og blank.

Og Græshopper gned deres Giges Streng,
 Og Dampene drev paa den vaade Eng;
 Jeg stirred i Rummet, det store, det blaa:
 Da var det, som selv mine Pjalter jeg saa'.

Jeg følte mig et med den Tigger fra før —
 Saa vandred jeg bort til min Elskedes Dør.
 Men Døren var stænget, Slaaen var lukt,
 Huset var stille og Lyset slukt.

Da lo jeg og slog paa en tænkt Mandolin
 Og raabte: „Jeg bringer Dig Sange og Vin;
 Jeg bringer Dig, hvad der er herligt og smukt!“ ...
 Huset var stille og Døren var lukt.

Jeg satte mig ned paa det Tærskeltrin,
 Jeg havde ej Sange, jeg havde ej Vin;
 Bøjet, med foldede Hænder, jeg saa'
 Opmærksomt paa Aarerne, store og blaa:

Ja ja, det vil komme — hvornaar det saa sker;
 Den Form, som jeg ejed, jeg ejer ej mer:
 Da driver min Sjæl som en Damp over Eng,
 Mens Græshoppen gnider sin Giges Streng.

Da suger ej Rus jeg af Livsvædens Saft,
 Jeg pukker ej mer paa min selvgode Kraft:
 Som Aftenens bølgende Graad over Eng
 Jeg trænger mig ind til min Elskedes Seng.

Jeg trænger som Dug mig i Kammeret ind :
 Der ligger hun voksbleg i Faldmaanens Skin,
 Med Øjnene aabne og Munden lukt,
 Hun tænker paa, hvad der var herligt og smukt.

Hun tænker mig hverken i Tiggergestalt,
 Ej heller som den, der evnede alt ;
 Hun sønser ej, hvad hun for *min* Skyld led :
 Hun tænker mig et med sin Kærlighed ! ...

O Tanke, som endnu tør kaldes from :
 Der kunde digtes en Verden derom !
 O Verden af drømmende Kærlighed :
 En Højsang, en Salme derom jeg véd !

 VI

Da Maanen stod bag Skyer.

Da Maanen stod bag Skyer, gik jeg ned
 Til Havets mørke drømmeriske Bred.

Selv-Skyens Net hen over Ætreens Blaa
 Var kun én Streng, som Hænder leged paa ;

Og disse fine, hvide Fingre smaa
 Sløg Strengen i en underskøn Musik,

Og vidt ud lysned Søen langs sin Bred,
 Da Maanen atter frem af Skyen gik.

Der stod jeg ydmyg, sløg mit Øje ned,
 Fornam et Lysvæld af en Herlighed,

Fornam mit Selv al Elskovs Udspring nær.
 Fornam min Sjæl af Nattens Rigdom fuld,

Af Selv-Mors Dis, af Hav-Blinks Straaleskær ;
 Tavs stod jeg — denne Tavshed var af Guld.
